

przy udziale: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony oraz art. 13 ust. 3 lit. a) dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by w ramach badania przez właściwe organy krajowe, działające pod kontrolą sądu, faktów i okoliczności dotyczących podnoszonej orientacji seksualnej osoby ubiegającej się o azyl, której wniosek motywowany jest obawą przed prześladowaniem ze względu na tę orientację, oświadczenia wnioskodawcy, jak również dokumentacja i inny materiał dowodowy przedstawione na poparcie tego wniosku były przedmiotem oceny przeprowadzanej przez te organy w drodze przesłuchań opartych wyłącznie na stereotypowych pojęciach dotyczących zachowań osób homoseksualnych.
- 2) Artykuł 4 dyrektywy 2004/83, czytany w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by w ramach tego badania właściwe organy krajowe przeprowadzały szczegółowe przesłuchania na okoliczność praktyk seksualnych osoby ubiegającej się o azyl.
- 3) Artykuł 4 dyrektywy 2004/83, czytany w świetle art. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by w ramach tego badania rzeczono organy uwzględniały dowody takie jak dokonanie przez daną osobę ubiegającą się o azyl czynności homoseksualnych, poddanie się przez nią testom mającym wykazać jej homoseksualność lub przedstawienie przez nią zapisów wideo takich czynności.
- 4) Artykuł 4 ust. 3 dyrektywy 2004/83 oraz art. 13 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2005/85 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by w ramach tego samego badania właściwe organy krajowe stwierdzały brak wiarygodności danej osoby ubiegającej się o azyl z tego jedynie powodu, że wskazywana orientacja seksualna tego wnioskodawcy nie została podniesiona przy pierwszej okazji, gdy mógł on przedstawić powody prześladowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska
(Sprawa C-196/13) ⁽¹⁾**

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 75/442/EWG, 91/689/EWG i 1999/31/WE — Gospodarowanie odpadami — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Okresowa kara pieniężna — Ryczałt)

(2015/C 046/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia, A. Alcover San Pedro i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez G. Fienga, avvocato dello Stato)

Sentencja

- 1) Nie podejmując wszystkich środków niezbędnych do wykonania wyroku Komisja/Włochy (C-135/05, EU:C:2007:250), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.

- 2) Zasądza się od Republiki Włoskiej zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej”, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do półrocza, w którym nastąpi wykonanie wyroku Komisja/Włochy (EU:C:2007:250), okresowej kary pieniężnej w wymiarze półrocznym obliczonej w wypadku pierwszego półrocza następującego po tym ogłoszeniu na koniec tego półrocza na podstawie kwoty początkowej ustalonej na 42 800 000 EUR, od której zostanie odjęta kwota 400 000 EUR za każde ze stanowisk zawierających odpady niebezpieczne doprowadzonych do zgodności z tym wyrokiem i kwota 200 000 EUR za każde z pozostałych stanowisk doprowadzonych do zgodności ze wspomnianym wyrokiem. W wypadku wszystkich następujących półroczy okresowa kara pieniężna należna z tytułu każdego półrocza będzie obliczana na jego koniec na podstawie kwoty okresowej kary pieniężnej ustalonej dla poprzedniego półrocza z zastosowaniem tych samych odliczeń w zależności od liczby stanowisk, których dotyczy stwierdzone uchybienie, doprowadzonych do zgodności w ciągu danego półrocza.
- 3) Zasądza się od Republiki Włoskiej zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej”, ryczałtu w wysokości 40 mln EUR.
- 4) Republika Włochy zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – František Ryněš/Úřad pro ochranu osobních údajů

(Sprawa C-212/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 95/46/WE — Ochrona osób fizycznych — Przetwarzanie danych osobowych — Sformułowanie „w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze”)

(2015/C 046/07)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: František Ryněš

Strona pozwana: Úřad pro ochranu osobních údajů

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że wykorzystywanie systemu kamer przechowującego zapis obrazu osób na sprzęcie nagrywającym w sposób ciągły, takim jak dysk twardy, zainstalowanego przez osobę fizyczną na jej domu rodzinnym w celu ochrony własności, zdrowia i życia właścicieli domu, który to system monitoruje również przestrzeń publiczną, nie stanowi przetwarzania danych w trakcie czynności o czysto osobistym lub domowym charakterze w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.